

Arrest

nr. 201 852 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 november 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 maart 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg, dit in functie van zijn vader.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 september 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 29 september 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.03.2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde E.M.A. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon het volgende bewijs voor:

- Uittreksel van Mypension dd. 18.11.2016, betreffende de toekenning van een inkomensgarantie voor ouderen met melding dat uit onderzoek blijkt dat Dhr. E.M.A. recht heeft op een IGO van 701,72 euro per maand vanaf 01.09.2016.

Hieruit blijkt dat het pensioen van de referentiepersoon volledig uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) bestaat. Dit wil zeggen dat de referentiepersoon behoeftig is maar gezien zijn leeftijd geen leefloon meer kan krijgen maar dus wel een inkomensgarantie voor ouderen en zo wel degelijk ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter kunnen uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Hieruit blijkt dan ook dat de referentiepersoon financieel niet in de mogelijkheid is om naast zijn eigen gezin nog eens bijkomend financieel in te staan voor zijn zoon.

Het verblijfsrecht kan daarom overeenkomstig art. 40ter niet worden toegestaan.

De behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is eigenlijk overbodig. De pensioendienst heeft die immers gedaan, de Dienst Vreemdelingenzaken wenst zich bij die analyse aan te sluiten. Overeenkomstig de analyse is de referentiepersoon kennelijk onvermogen/behoeftig, immers indien hij dit niet zou zijn zou hij geen inkomensgarantie voor ouderen ontvangen. Indien betrokkene dus effectief ten laste zou vallen van de referentiepersoon, zou dat willen zeggen dat ook hij afhankelijk zou zijn van sociale bijstand. Overeenkomstig de bepalingen van art. 42, §1, tweede lid dient dit net vermeden te worden. Er kan met het document (loonfiche voor de maand mei 2017 bij VZW Kopspeel) betreffende de tewerkstelling van betrokkene zelf geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt: [...]

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

[...]

Artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

[...]

De bestreden beslissing stelt dat referentiepersoon niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het klopt dat referentiepersoon momenteel een pensioen ontvangt.

Het pensioen van de referentiepersoon dient in aanmerking genomen te worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uw Raad wees er eveneens in haar beslissing dd. 02.02.2015 (arrest nr. 137.741 in de zaak RVV 106 728/IX) reeds op dat verwerende partij de verplichting heeft om in concreto te onderzoeken welke bestaansmiddelen de verzoekende partij en haar partner in hun specifieke omstandigheden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Het bedrag dat wordt bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is namelijk een referentiebedrag en geen minimumbedrag waaronder geen gezinshereniging mogelijk is.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en referentiepersoon, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

De gemachtigde is aldus in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en op een correcte feitenvinding te baseren. De beslissing tot weigering van verblijf is niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag. De materiële motiveringsplicht werd dan ook geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Wanneer verwerende partij van mening is dat bepaalde stukken meer staving behoeven, dan is het zijn taak om bijkomende inlichtingen te vragen aan verzoekende partij.

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. [...]"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet gemotiveerd aangaande verzoekers situatie. Verzoeker toont niet aan dat de motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. In casu oordeelde verweerder dat de door verzoeker voorgelegde bewijsstukken inzake de toekenning van een inkomstengarantie voor ouderen (IGO), waaruit blijkt dat de referentiepersoon recht heeft op een IGO van 701,72 euro, niet kunnen worden aanvaard. Hierbij wijst hij erop dat de referentiepersoon, middels de IGO, ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, waarbij uitkeringen die onder sociale bijstand vallen niet in overweging worden genomen wanneer gezinshereniging wordt aangevraagd. Verzoeker stelt in deze louter dat *“het pensioen van de referentiepersoon in aanmerking [dient] te worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen”*. Dit uiterst summier betoog kan evenwel bezwaarlijk volstaan om bovenstaande overwegingen in de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Het komt hierbij in eerste instantie toe aan verzoeker om afdoende duidelijk te concretiseren waarom hij van oordeel is dat de door verweerder gemaakte beoordeling van de bestaansmiddelen incorrect zou zijn. Verzoeker blijft hiertoe evenwel volledig in gebreke. Op geen enkele wijze gaat verzoeker concreet in op de beoordeling dat de IGO een vorm van sociale bijstand is, noch op de hieraan door verweerder gekoppelde consequentie dat deze vorm van bestaansmiddelen derhalve dient te worden uitgesloten van de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De Raad vermag deze leemte in verzoekers verzoekschrift niet zelf op te vullen.

2.5. Waar verzoeker nog betoogt dat het in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde bedrag slechts een referentiebedrag betreft, zodat verweerder – in overeenstemming met artikel 42 van de Vreemdelingenwet – diende over te gaan tot een behoefteanalyse, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet heeft aangetoond dat ten onrechte werd geoordeeld dat de IGO niet in aanmerking kan worden genomen en dat aldus *“het verblijfsrecht daarom overeenkomstig art. 40ter niet [kan] worden toegestaan”*. Bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, is er geen sprake van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en diende de verwerende partij dan ook niet over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet bedoelde behoefteanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022). Verder wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing alleszins nog verder motiveert aangaande de behoefteanalyse, met name dat deze reeds werd gemaakt door de pensioendienst, waarbij verweerder zich wenst aan te sluiten. Hierbij wordt aangegeven dat overeenkomstig de analyse van de pensioendienst de referentiepersoon kennelijk onvermogen/behoefstig is, daar dit een voorwaarde betreft om een IGO te ontvangen. Verweerder merkt te dien einde op dat indien verzoeker dus effectief ten laste van de referentiepersoon zou komen te vallen, dat zou impliceren dat ook hij afhankelijk zou zijn van de sociale bijstand, wat overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet net dient te worden vermeden. Verzoeker betwist, laat staan weerlegt deze overwegingen op geen enkele wijze. Verzoeker wijst erop dat het aan verweerder toekomt bijkomende stukken op te vragen, teneinde te kunnen bepalen welke bestaansmiddelen verzoeker en de referentiepersoon concreet nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, doch de Raad ziet niet in waarom verweerder gelet op de motieven die in de bestreden beslissing figureren, dergelijks diende te doen.

2.6. De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing volledig onbesproken laat, zodat deze overeind blijven.

2.7. Wat betreft de afsluitende overwegingen aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hiermee geen concrete schending hiervan aantoonst.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA